

Петро Яремчук: патріот, будівельник і політик

Після важкої хвороби 20 жовтня 2006 р. з життя пішов патріот України, громадський діяч, справжній майстер будівельної справи Петро Якимович Яремчук.

Народився він 2 липня 1937 р. у с. Плоска Острозького району в родині Якіма Олександровича та Феодосії Степанівни Яремчуків. З дитинства в сім'ї закладалися основи патріотизму і національної свідомості. Мама Петра Якимовича ще у молодості була активісткою сільської “Просвіти”. Разом з іншими просвітянами ходила до Острога за книгами, багато читала, розповсюджувала книги серед сільських просвітян, брала активну участь у всіх заходах, які проводилися просвітянами, зокрема, співала в церковному хорі. У газеті “Волинь” №14 від 31 березня 1995 р. надрукована світлина кінця 20-х років минулого століття, де сільські просвітяни, хористи церковного хору та учасники драматичного гуртка сфотографовані у національних строях. У центрі знімку, на почесному місці портрет Т. Г. Шевченка. Серед плосківських просвітян є і юна Феодосія Яремчук.

У сім'ї, де зростав Петро Яремчук, було 4 дітей. Коли Петрикові виповнилося сім років, на фронті Другої світової війни, у Польщі поблизу Варшави, загинув батько. Нелегко довелося Феодосії Яремчук, щоб виростити дітей. Працювала у місцевому колгоспі. Діти змалечку допомагали матері, працювали і добре вчилися. Феодосія Степанівна виховувала дітей у душі українського патріотизму, навчала дітей українських пісень і традицій.

Після закінчення середньої школи, з 1953 р. П. Яремчук навчався у Львівському політехнічному інституті, де опанував основи будівельного фаху. Свою трудову діяльність розпочав у 1959 р. майстром будівельної дільниці Львівської залізниці у Рівному. Потім працював виконробом на будівництві Здолбунівського залізничного заводу Облколгоспбуду, головним інженером Здолбунівського райміжколгоспбуду, а з 1968 р. і до виходу на пенсію у 1998 р. очолював Острозький райміжколгоспбуд, згодом перейменований в райагробуд. Короткий період впродовж 1986-1988 рр. працював заступником голови по будівництву та реконструкції Острозького районного агропромислового об'єднання. За час керівництва Петром Якимовичем будівельними організаціями і за його діяльної участі в області та районі зведено десятки об'єктів господарського, соціально-культурного та адміністративного призначення. Знаючи П. Яремчука як професіонала високого рівня, справжнього менеджера будівельної справи, на його думку зважало навіть партійне керівництво радянських часів. Це яскраво свідчить

про те, що Петро Яремчук користувався повагою в колективах, де працював, і серед краян. За високі показники у роботі нагороджувався медалями “За доблестный труд” та “За трудовое отличие”, чисельними грамотами та преміями.

Після виходу на пенсію Петро Якимович продовжував активно працювати. Зокрема, керував будівництвом котеджів Національного університету “Острозька академія”, долучився до зведення споруди храму євангельських християн-баптистів в Острозі.

В 1962 р. одружився з економістом за фахом Марією Олександрівною з родини Домашуків, що мешкала в Грем’ячому на Острожчині і становище якої було дуже схожим із сім’єю Яремчуків. Батька Олександра Опанасовича було мобілізовано на фронт і кинуто, як і тисячі таких же, як і він, “неблагонадійних” із Західної України, на передову, де його було смертельно поранено восени 1944 р. Мама Ярина Семенівна працювала в колгоспі і самотужки виховала чотирьох доньок.

Марія Олександрівна і Петро Якимович народили і виховали двох дітей. Старший син Олександр – лікар-кардіолог міської лікарні №8 у Києві, Віталій – кандидат історичних наук, доцент Національного університету “Острозька академія”. Дочекалися трьох онуків – Олексійка, Юлю та Яринку. Згідно родинних традицій, у сім’ї Петра Якимовича завжди панувала злагода, взаємоповага, культивувався дух українського патріотизму, пошани до української історії та культури.

– Батько знав багато українських пісень і при нагоді їх співав, прищепив нам любов до історичної літератури та спорту, – говорить молодший син Віталій. – В людях особливо цінував порядність і працелюбність. Він не був “м’якою”, “комфортною” людиною. І в професійних чи громадських справах, і вдома називав речі своїми іменами. Тому мав не тільки друзів і симпатиків, а й численних ворогів. На Рівненщині батька шанували як професійного будівельника і справжнього патріота України. Займаючи активну життєву позицію, він був серед тих, хто ліквідував наслідки аварії на Чорнобильській АЕС – будував селище на Київщині. До речі, там батько познайомився з Віталієм Луценком, батьком нині знаного політика і діяча сучасної України Юрія Луценка, який також тоді брав участь у ліквідації аварії на ЧАЕС. В. Луценко присвятив і подарував батькові вірша.

З кінця 1980-х Петро Яремчук був активним учасником політичного життя району. Будучи членом Народного Руху України, а пізніше, очолюючи Острозьку районну організацію НРУ та районну організацію Всеукраїнського об’єднання ветеранів, був кандидатом у депутати до Рівненської обласної ради від блоку В. Ющенко по багатомандатному виборчому округу №4. Вважав, що участь у політиці – це можливість власними зусиллями сприяти поліпшенню життя українського народу та добиватись більш ефективної діяльності влади. Пропонував не шукати винних, а переходити до конкретних справ. У багатьох в пам’яті його виступ на мітингу, присвяченому щойно прийнятій “Декларації про державний

суверенітет України” у липні 1990 р., коли ще існував Радянський Союз і багато людей боялися відкрито висловлювати свою думку. У своїй політичній діяльності підтримував ті політичні сили, які орієнтувалися на європейські та національно-демократичні цінності.

В 1999 р. очолював районний штаб кандидата на посаду Президента Євгена Марчука. Був діяльним учасником виборів у 2002 та 2004 рр.

– Його організаторські здібності дуже допомогли нам в організації виборчого процесу у дні Помаранчевої революції на теренах нашого краю, – говорить Євген Ярмолюк, керівник штабу кандидата у Президенти України Віктора Ющенка у 2004-2005 рр. – Петро Якимович працював заступником керівника Острозького штабу. Хоч через поважний вік він менше займався безпосередньо агітаційною роботою, але зробив багато для організації виборчого процесу та активного протистояння спробам фальсифікації виборів.

Важко переживав Петро Якимович втрату на початку третього тисячоліття мами, а потім і двох братів. Не зміг змиритися зі смертю дружини у червні 2005 р. Коли природний для Петра Якимовича оптимізм і загартованість до випробувань долі брали гору, підступно підкралася важка недуга, яка, попри всі зусилля лікарів і близьких, виявилася смертельною.

На завершення повторю слова міського голови Тараса Пустовіта з його некрологу після смерті Петра Якимовича Яремчука: “Нехай пам’ять про цю чудову людину збережеться надовго у серцях наших краян”.

Література

1. Волинь (Рівне). – 1995. – 31 березня.
2. Агітаційні матеріали 2002 року кандидата до обласної ради Яремчука П. Я.
3. Спогади сина В. П. Яремчука.
4. Спогади керівника виборчого штабу “Наша Україна” 2004-2005 рр. Є. П. Ярмолюка.
5. Родинний архів сім’ї Яремчуків.